

Arrest

nr. 190 002 van 20 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.01.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij afkomstig is uit Iskenderun, liggend aan het grensgebied met Syrië waar een onstabiele en gevaarlijke situatie heerst. Hij verwijst hierbij naar het negatieve reisadvies van de FOD buitenlandse Zaken. Echter, we merken op dat betrokkene niet dient terug te keren naar Iskenderun maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Ankara. Betrokkene hoeft zich dus helemaal niet naar Iskenderun te begeven maar wel naar Ankara. Betrokkene toont niet aan dat hij niet in staat is zich naar Ankara te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Met betrekking tot het reisadvies merken we op dat dit soort adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. De Belgische ambassade bevindt zich niet in het zuiden van Turkije maar in Ankara. Mijnheer wordt niet verplicht terug te keren naar de grensstreek met Syrië.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de verwijzing naar de toestand in Turkije (terreur-PKK) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft de bewering dat hij in Turkije een verplichte legerdienst dient te ondergaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijs voorlegt dat hij daadwerkelijk is opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen. Bovendien dienen we op te merken dat betrokkene pas op 22-jarige leeftijd naar België is gekomen. Het is dus heel goed mogelijk dat betrokkene zijn legerdienst reeds vervuld heeft. Bovendien valt de verplichting om de militaire dienst te vervullen onder de nationale wetten van Turkije en geldt dit voor alle mannelijke burgers vanaf 16 jaar zodat dit element dan ook niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Tenslotte merken we nog dat het Turkse onderdanen vrij staat om hun verplichte legerdienst af te kopen. Het staat betrokkene vrij om eventueel voor deze optie te kiezen.

Betrokkene beroept zich verder op de grote afstanden tussen Iskenderun en de verschillende Belgische diplomatieke posten. Echter, we merken op dat betrokkene vooreerst aanhaalde dat hij niet terug kan keren naar Iskenderun. De afstand van Iskenderun tot Ankara is dan ook niet meer relevant. Zelfs indien betrokkene terug zou keren naar Iskenderun toont hij niet aan de afstand tot Ankara, 650 kilometer, voor hem niet te overbruggen valt of dat dit voor hem bijzonder moeilijk zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2007 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich sinds 31.10.2010 bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien heeft

betrokkene steeds geweten dat het om een tijdelijk en precair verblijf ging, in het kader van zijn studies. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft, dat hij door hem opgevangen wordt en met hen samenwoont. Echter, we stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet bewijst. Het louter voorleggen van de identiteitskaart van de persoon waarop men zich beroept, is onvoldoende om te spreken van verwantschap. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op artikel 8 EVRM daar hij de verwantschap niet aantoont.

Betrokkene haalt aan dat hij buiten zijn broer geen andere familieleden meer zou hebben. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuzes is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name dat hij hier gestudeerd zou hebben, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden en dat hij verschillende aanwezigheidsattesten voor taallessen met telkens als resultaat niet geslaagd evenals een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1. Verweerster stelt We merken op dat betrokkene niet dient terug te keren naar Iskenderun maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Ankara. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

...

Ook de verwijzing naar de toestand in Turkije (terreur - PKK) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

...

Wat het reisadvies betreft merken we op dat dit soort adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen.

Kwestieuze beslissing dateert van 09.02.2016.

Verweerster diende op dat moment op de hoogte te zijn van de aanslagen in verscheidene delen van Turkije, ook deze in Ankara.

Er vond immers een zware aanslag plaats in de hoofdstad Ankara op 10 oktober jongstleden (die volgens de Turkse overheid het werk was van IS). In november werd een aanslag in Ankara verijdeld. Nadien volgden aanslagen in Istanbul (12 januari 2016), Suruç, Kamishli, Nusaybin,...

Op 17 februari 2016 heeft een nieuwe aanslag plaatsgevonden in de regeringswijk van Ankara...

In zijn verzoekschrift heeft de raadsman van verzoeker gewezen op deze gevaarssituatie. Er werd bovendien aangetoond dat het tevens voor verzoeker onmogelijk is zich naar andere diplomatieke posten te begeven niet enkel omwille van de gevaarssituatie (met het risico op aanslagen) maar tevens omwille van de afstand:

2. Afstand Iskenderun - diplomatieke posten in Turkije

De Belgische diplomatieke posten bevinden zich respectievelijk in Izmir (afstand Iskenderun - Izmir: 1020 km; Ankara - afstand 650 km; Istanbul: afstand 1070 km; Antalya - afstand met Iskenderun 750 km). Enkel de afstand Iskenderun met de post in Gaziantep bedraagt 250 km maar het wordt ten stelligste afgeraden zich naar dit gebied te begeven.

Er kan niet getwijfeld worden aan het feit dat indien verzoeker de aanvraag bij één van de bevoegde diplomatieke posten zou indienen, hij hierbij minstens bijzondere moeilijkheden zou ondervinden, enkel en alleen al gelet op de afstanden.

Deze bijzondere moeilijkheden dienen als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien in de zin van artikel 9bis §1 Vreemdelingenwet.

Naar analogie: R.v.St. (15e k.) nr. 105.423, 9 april 2002 , <http://www.raadvst-consetat.be> (4 augustus 2003); A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 5, 96; Rev.dr.étr. 2003 (samenvatting), afl. 123, 291.

De bijzondere moeilijkheden waarmee men af rekenen heeft bij het indienen van een aanvraag om verblijfsvergunning bij de bevoegde diplomatieke post of het gebrek aan een dergelijke post binnen een redelijke omtrek kunnen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van dit art. 9, lid 3 en 58, lid 3 Vreemdelingenwet.

Dit geheel van omstandigheden (gevaarlijke situatie in Turkije en stad van herkomst grenzend aan Syrië, waaruit een gebrek aan toegang tot de diplomatieke post volgt) dient beschouwd te worden als buitengewone omstandigheden en zijn in casu aangetoond.

Aangezien verzoeker omwille van administratieve redenen én een overmachtssituatie (oorlog in Syrië - verontrustende situatie in Turkije zelf) aldus in de onmogelijkheid is om de aanvraag bij de diplomatieke post in het buitenland in te dienen, verzoekt hij zijn aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Met andere woorden verzoeker kan zich terecht beroepen op de algemene gevaarlijke situatie in gans Turkije waaruit de bijzondere moeilijkheden volgen zich tot deze diplomatieke posten te richten, bovendien dient ook de verre afstanden in rekening gebracht te worden.

Daarenboven geldt het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken ook voor alle mensen, niet enkel voor toeristen maar ook voor degenen die zich naar Turkije begeven om professionele of administratieve redenen, in casu verzoeker.

Verzoeker heeft de buitengewone omstandigheden afdoende aangetoond waarom het voor hem onmogelijk, zeker voldoende moeilijk is zich tot één van de diplomatieke posten in Turkije te wenden.

Verweerster schendt aldus artikel 9bis §1 Vw. én het zorgvuldigheidsbeginsel door met deze informatie geen rekening te houden.

2. Verweerster stelt vervolgens:

Bovendien valt de verplichting om de militaire dienst te vervullen onder de nationale wetten van Turkije en geldt dit voor alle mannelijke burgers vanaf 16 jaar zodat dit element dan ook niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene stelde hieromtrent in zijn verzoekschrift: Bovendien dient verzoeker in Turkije een verplichte legerdienst te ondergaan, terwijl dit gelet op de huidige toestand in het land niet aangewezen is (terreur - PKK). Artikel 3 EVRM zal worden geschonden indien verzoeker zal worden teruggestuurd naar oorlogsgebied.

Dit element werd door verzoeker aangehaald in zijn verzoekschrift ten gronde en niet als buitengewone omstandigheid.

Verweerster beoordeelt dit element als grond voor ontvankelijkheid terwijl dit door verzoeker als element ten gronde werd aangehaald.

Dit element kan eveneens niet weerhouden worden daar de militaire dienstplicht in Turkije niet van de leeftijd van 16 jaar bestaat, maar wel vanaf 20 jaar. Bovendien is het niet correct dat verweerster stelt dat verzoeker zijn legerdienst zou kunnen / had kunnen afkopen. Legerdienst kan pas afgekocht worden indien men meer dan 3 jaar in het buitenland verblijft als werknemer. In het geval van verzoeker is het onmogelijk om zijn militaire dienstplicht af te kopen.

Verweerster heeft dit element ten onrechte beoordeeld als buitengewone omstandigheid, bovendien is de motivering niet correct en berust zij op een foutieve feitenvinding.

3. Verweerster stelt vervolgens: betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben.

Ook dit element werd door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaald als element ten gronde en niet als element om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Verweerster kan dit dan ook niet oproepen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Samengevat: verweerster heeft door deze redenering zowel artikel 9bis §1 Vw. als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

3.2. in een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij zet het tweede middel uiteen als volgt:

"1. De motivering van verweerster is niet afdoende en zij is niet conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Als gevolg van de motiveringswet van 29 juli 1991 diende verweerster eveneens de feitelijke gegevens te vermelden op grond waarvan zij meent dat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard.

Zij verwijst naar de door verzoeker aangehaalde elementen (verplichte legerdienst en langdurig verblijf) om te besluiten dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen.

Deze 2 elementen werden door verzoeker echter ingeroepen als elementen ten gronde, zodat verweerster de motiveringsplicht heeft geschonden door deze elementen niet als elementen ten gronde te beoordelen/motiveren.

Iedere feitelijke motivering ontbreekt in casu.

2. De door verzoeker aangehaalde elementen die de buitengewone omstandigheden aantonen (oorlogssituatie in gans Turkije en de daarmee gepaard gaande ontoegankelijkheid van de diplomatieke posten, de afstand tussen de diplomatieke posten) werden door verweerster niet correct gemotiveerd.

Verweerster heeft immers geen rekening gehouden met de situatie in Turkije, en deze elementen niet correct beantwoord in haar motivering.

Kwestieuze beslissing dient om deze redenen vernietigd te worden."

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel wordt door de verzoekende partij toegelicht als volgt:

“Artikel 74/13 Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat verweerster bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de derdelandsonderdaan.

Hieruit volgt dat het bevel afdoende dient gemotiveerd te zijn met betrekking tot het hoger belang van de kinderen, het gezins -en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verweerster diende deze elementen te beantwoorden in het kader van de aanvraag ten gronde en niet als buitengewone omstandigheid. Elke motivering ten gronde ontbreekt.

De motivering is gebrekkig, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden.”

3.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het vierde middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM.

Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet verweerster rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verweerster heeft nagelaten een belangenafweging te doen, haar beslissing is in strijd met artikel 3 en 8 EVRM en is niet proportioneel aan het beoogde doel.

Er wordt door verwerende partij niet aangetoond dat een verwijdering van verzoeker noodzakelijk en in het belang voor de openbare orde is, zodat de schending van artikel 3 en 8 EVRM vaststaat.

Er kan in alle redelijkheid worden gesteld dat een gedwongen uitwijzing, die louter administratief van aard is, ingrijpende en nefaste gevolgen heeft.

Gezinsleden worden immers van elkaar gescheiden en dit tast het door het EVRM beschermde recht op gezinsleven aan.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999

... de echtgenote komt België binnen zonder visum.

Een bevel tot verlaten van het grondgebied is afgeleverd. De bedoeling van de tegenpartij (Belgische Staat) ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en niet om haar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied op te leggen met het oog op een regularisatie van haar situatie. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster en haar te verplichten om terug te keren naar Marokko voor een onbepaalde tijd vormt een inmenging in haar privé-leven die niet verenigbaar is met art. 8.2 EVRM.

Wederom beschouwt en beoordeelt verweerster het door verzoeker ingeroepen element dat hij geen familie meer heeft in Turkije als een buitengewone omstandigheid en niet als element ten gronde.

Verweerster spreekt zichzelf vervolgens tegen door te stellen:

Echter het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst

...

Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.

Verzoeker kan geen contacten / banden onderhouden als er niemand overblijft met wie hij dat kan doen.

Zolang over de regularisatieaanvraag niet ten gronde is beslist houdt een verwijderingsmaatregel een ernstige schending in van het recht op een gezinsleven en vormt deze beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen om vervolgens elk van de elementen te behandelen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt door elementen die zij heeft ingeroepen als elementen ten gronde, niet als elementen ten gronde te beoordelen, doch naar deze elementen verwijst om te besluiten dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.9.

Waar de verzoekende partij stelt dat de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden, zoals de oorlogssituatie in gans Turkije en de daarmee gepaard gaande ontoegankelijkheid van de diplomatieke posten en de afstand tussen de diplomatieke posten, door de verwerende partij niet correct worden gemotiveerd, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de situatie in Turkije en deze elementen niet correct heeft beoordeeld, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3.6. Waar de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient erop te worden gewezen dat bij de beoordeling van die van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu dient de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en oordeelde de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong

of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.7. In de aanvraag van 5 januari 2016 worden volgende elementen aangehaald wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- onstabiele en gevaarlijke situatie in Zuid-Oost Turkije
- afstand Iskenderun – diplomatieke posten in Turkije

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.2. van dit arrest.

3.8. Waar de verzoekende partij onderdelen uit haar aanvraag citeert, en stelt dat zij zich terecht kan beroepen op de algemene gevaarlijke situatie in gans Turkije waaruit de bijzondere moeilijkheden volgen m zich tot deze diplomatieke posten te richten en de verre afstanden in rekening dienen te worden gebracht, dat zij buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom het voor haar onmogelijk, zeker voldoende moeilijk is zich te richten tot één van de diplomatieke posten in Turkije, wijst de Raad er op dat deze elementen reeds beantwoord werden in de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de aanvraag van de verzoekende partij opnieuw te beoordelen.

Waar de verzoekende partij dus louter elementen uit haar aanvraag herhaalt, slaagt zij er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris van de aangevoerde elementen als buitengewone omstandigheid waarom zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst, en zij meent dat deze omstandigheden voldoende aangetoond zijn, volstaat niet om de motieven te weerleggen.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij verschillende elementen, zoals het feit dat zij een verplichte legerdienst dient te ondergaan en het feit dat zij in België een langdurig verblijf zou hebben, beoordeeld heeft als buitengewone omstandigheden, aldus elementen betreffende de ontvankelijkheid, terwijl deze door haar als elementen ten gronde werden aangehaald in de aanvraag, zodat de motivering niet correct is en berust op een foutieve feitenvinding, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag van 5 januari 2016, blijkt dat de verzoekende partij deze elementen aanhaalde onder de titel 'Wat betreft de gegrondheid van het verzoek', doch dat uit de uiteenzetting niet eenduidig blijkt dat zij deze elementen enkel bij de gegrondheid van de aanvraag wou betrekken, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze elementen eveneens te hebben beoordeeld in de mate ze worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden waarom het voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een aanvraag in te dienen in het herkomstland. Immers blijkt uit de uiteenzetting onder de titel 'Wat betreft de gegrondheid van het verzoek', dat de verzoekende partij stelde dat zij in België haar leven heeft opgebouwd zodat in geval van een gedwongen terugkeer er sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat zij in Turkije een verplichte legerdienst dient te ondergaan, terwijl dit gelet op de huidige toestand in het land, terreur en PKK, niet aangewezen is, dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien zij teruggestuurd wordt naar oorlogsgebied, waarna zij stelt dat aangezien zij omwille van administratieve en economische redenen en gelet op de overmachtssituatie (oorlog) in de onmogelijkheid is om de aanvraag bij de diplomatieke post in het buitenland in te dienen, de aanvraag ontvankelijk dient te worden verklaard. Bovendien ziet de Raad niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek nu de door haar aangevoerde elementen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag allen beoordeeld werden in het licht van het al dan

niet vormen van een buitengewone omstandigheid. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat er elementen zijn die zij had aangehaald buiten beschouwing werden gelaten.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij de motiveringsplicht geschonden heeft door de elementen die zij aanvoerde als elementen ten gronde, niet als elementen ten gronde te beoordelen/motiveren, verwijst de Raad naar het hoger gestelde inzake de te onderscheiden ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase bij het onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en wordt er op gewezen dat de verwerende partij *in casu* de aanvraag onontvankelijk verklaart om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van deze wetsbepaling worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid daarover zich geenszins opdringt.

3.10. De verzoekende partij betoogt, betreffende de motieven dat zij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Ankara zodat het element dat zij afkomstig is uit een gebied waar een onstabiele en gevaarlijke situatie heerst niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van de aanslagen in Ankara, dat er immers een zware aanslag plaatsvond in de hoofdstad Ankara op 10 oktober 2015, dat in november een aanslag werd verijdeld en nadien aanslagen volgden in Istanbul alsook dat op 17 februari 2016 een nieuwe aanslag plaatsvond in de regeringswijk van Ankara, dat zij in haar aanvraag op deze gevaarsituatie gewezen heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag gewezen heeft op de gevaarsituatie in Turkije, doch dat de verwerende partij hieromtrent motiveerde *“Ook de verwijzing naar de toestand in Turkije (terreur-PKK) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.”* Met voormeld betoog, waarbij de verzoekende partij wijst op aanslagen in Ankara en andere delen van Turkije, toont zij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij aan, gelet op voormelde motieven, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de situatie in Turkije.

3.11. Verder betoogt de verzoekende partij dat het voor haar onmogelijk is zich naar een andere diplomatieke post te begeven omwille van de afstand tussen Iskenderun en de diplomatieke posten in Turkije, dat deze verre afstanden in rekening moeten gebracht worden. De Raad wijst er op dat de verwerende partij hieromtrent motiveerde *“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij afkomstig is uit Iskenderun, liggend aan het grensgebied met Syrië waar een onstabiele en gevaarlijke situatie heerst. Hij verwijst hierbij naar het negatieve reisadvies van de FOD buitenlandse Zaken. Echter, we merken op dat betrokkene niet dient terug te keren naar Iskenderun maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Ankara. Betrokkene hoeft zich dus helemaal niet naar Iskenderun te begeven maar wel naar Ankara. Betrokkene toont niet aan dat hij niet in staat is zich naar Ankara te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Met betrekking tot het reisadvies merken we op dat dit soort adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. De Belgische ambassade bevindt zich niet in het zuiden van Turkije maar in Ankara. Mijnheer wordt niet verplicht terug te keren naar de grensstreek met Syrië.”* Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk dit aangevoerde element in rekening heeft gebracht en motiveerde waarom het niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Door louter te herhalen dat het voor haar onmogelijk is zich naar een andere diplomatieke post te begeven omwille van de afstand, weerlegt zij voormelde motieven niet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag verwijst naar het negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken om aan te tonen dat in het grensgebied met Syrië, van waar zij afkomstig is, een onstabiele en gevaarlijke situatie heerst. Met haar kritiek dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken geldt voor alle mensen, niet enkel voor toeristen maar ook voor degenen die zich naar Turkije begeven om professionele of administratieve redenen, zoals zijzelf, gaat de verzoekende partij voorbij aan het determinerend motief dat de Belgische ambassade zich niet in het zuiden van Turkije maar in Ankara bevindt en dat zij niet verplicht wordt terug te keren naar de grensstreek met Syrië. Het motief dat het advies bedoeld is voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen is dan ook een overtoollig motief.

3.12. Waar de verzoekende partij kritiek levert op het motief dat de verplichting om de militaire dienst te vervullen onder de nationale wetten van Turkije valt en dit geldt voor alle mannelijke burgers vanaf 16 jaar zodat dit element dan ook niet kan worden aanzien als buitengewone omstandigheid en stelt dat de

militaire dienstplicht in Turkije niet bestaat van de leeftijd van 16 jaar, maar wel vanaf 20 jaar, toont zij geenszins aan welk belang zij heeft bij dergelijke kritiek. Zij toont niet aan op welke wijze het feit dat de leeftijd voor de militaire dienstplicht in Turkije 20 jaar zou zijn in plaats van 16 jaar, wat overigens een loutere bewering is die zij geenszins staft, er toe zou leiden dat de militaire dienstplicht die de verzoekende partij zou moeten ondergaan wel een buitengewone omstandigheid zou vormen. Bovendien, en waar zij betoogt, betreffende het motief dat zij haar legerdienst zou kunnen afkopen, dat de legerdienst pas afgekocht kan worden indien men meer dan drie jaar in het buitenland verblijft als werknemer – stelling die zij evenmin staft –, dat het voor haar aldus onmogelijk is om haar militaire dienstplicht af te kopen, gaat zij voorbij aan de motieven waar gesteld wordt *“dat betrokkene geen bewijs voorlegt dat hij daadwerkelijk is opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen”* en *“Bovendien dienen we op te merken dat betrokkene pas op 22-jarige leeftijd naar België is gekomen. Het is dus heel goed mogelijk dat betrokkene zijn legerdienst reeds vervuld heeft.”* Deze motieven die volstaan als motivering waarom het aangevoerde element dat zij een verplichte legerdienst dient te ondergaan geen buitengewone omstandigheid vormt, worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht.

3.13. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij zichzelf tegenspreekt door te stellen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst en dat het haar persoonlijke keuze is geweest om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat het feit dat een persoon tijdens haar verblijf in België geen contacten en banden onderhoudt met het land van herkomst, niet noodzakelijk uitsluit dat zij nog familie, vrienden of kennissen zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een regularisatieaanvraag. Een tegenstrijdigheid in de motieven kan niet worden vastgesteld.

3.14. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.15. Waar de verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit beginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

3.16. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, waarbij zij duidelijk uiteenzet dat deze schendingen gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de middelen onontvankelijk zijn, daar ze aldus gericht zijn tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en een dergelijke beslissing geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Zij kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat, zolang niet over de regularisatieaanvraag ten gronde is beslist, de verwijderingsmaatregel een ernstige schending inhoudt van het recht op een gezinsleven.

In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat de elementen van hoger belang van de kinderen, gezins- en familieleden en haar gezondheidstoestand dienden beantwoord te worden in het kader van een aanvraag ten gronde en niet als buitengewone omstandigheid, dat elke motivering ten gronde ontbreekt, herhaalt de Raad dat de verwerende partij *in casu* de aanvraag onontvankelijk verklaart om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid daarover zich geenszins opdrong. Waar zij meent dat de verwerende partij verschillende elementen beoordeeld als buitengewone omstandigheid en niet als element ten gronde terwijl deze elementen niet mochten beantwoord worden als buitengewone omstandigheden, wijst de Raad op wat hieromtrent reeds werd uiteengezet onder punt 3.9.

3.17. Waar de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij nagelaten heeft om een belangenafweging te doen en dat haar beslissing in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat het niet proportioneel is aan het beoogde doel, dat niet aangetoond is dat een verwijdering noodzakelijk en in het belang van de openbare orde is, wijst de Raad op wat volgt:

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM motiveerde de verwerende partij *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij*

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren." De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM motiveerde de verwerende partij *"Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft, dat hij door hem opgevangen wordt en met hen samenwoont. Echter, we stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet bewijst. Het louter voorleggen van de identiteitskaart van de persoon waarop men zich beroept, is onvoldoende om te spreken van verwantschap. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op artikel 8 EVRM daar hij de verwantschap niet aantoonst.*

Betrokkene haalt aan dat hij buiten zijn broer geen andere familieleden meer zou hebben. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuzes is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid."

Betreffende het gezins- en familieleven wordt aldus gemotiveerd dat de verzoekende partij de verwantschap met haar voorgehouden broer niet bewijst. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet. Gezien geen sprake is van een aangetoond gezins- of familieleven, is er geen sprake van een inbreuk op de familiale relaties en diende de verwerende partij geen belangenafweging uit te voeren.

Betreffende het privéleven wordt, in tegenstelling wat de verwerende partij beweert wel een belangenafweging doorgevoerd, nu wordt gesteld dat de verzoekende partij ruim 22 jaar in Turkije verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het herkomstland.

3.18. Ten slotte wijst de Raad er op, waar de verzoekende partij betoogt dat alvorens het verblijfsrecht te weigeren de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, dat de verzoekende partij geen aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht heeft ingediend, doch wel een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er is de Raad geen wettelijke bepaling bekend die de verwerende partij oplegt, bij het onontvankelijk verklaren van een vraag tot machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, rekening te houden met alle voornoemde elementen. De Raad herhaalt dat het de verzoekende partij toekomt om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. De verzoekende partij toont niet aan met welke door haar aangevoerde elementen als buitengewone omstandigheden, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

3.19. De aangevoerde schendingen zijn niet aangetoond.

3.20. De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER